

TÔI CÓ MỘT NGƯỜI ANH TỬ TRẬN...!

Má về với Ba khi còn rất trẻ. Ba, hai mươi tuổi. Má, mười tám tuổi. Má dứt sữa anh Nhiên không lâu thì có mang tôi. Tôi cách anh Nhiên hai tuổi.

Người khác thường gọi anh mình bằng thứ: chẳng hạn anh hai, anh ba. Riêng tôi, tôi gọi anh mình bằng tên: anh Nhiên.

Anh Nhiên là con đầu lòng, sức khỏe kém, quặt què quặt quẹo, nay đau, mai yếu, nay ấm đầu, mai sổ mũi. Bệnh hoạn rề rề làm anh nhỏ con, ốm nhom ốm nhách, nên đi chơi hoặc đi học thường hay bị những thằng, không biết thế nào là phải trái, xúm lại hiếp đáp.

Một tối anh dẫn tôi đi xem truyền hình công cộng trong xóm, có thằng lớn con hơn giành chỗ, lần tôi té xuống đất. Anh Nhiên tôi bình em, nhào vô ăn thua đủ. Tội nghiệp! Anh Nhiên tôi nhỏ con, ốm yếu bị nó bự con, khỏe mạnh, đè gằn chết. Tôi nóng mũi, bình anh mình, hốt một bụm cát vạt vô mặt nó. Thằng mắc dịch đó hét lên vì không thấy đường, lo lấy hai tay dụi mắt. Tôi thừa cơ nhảy vô đám, đá tung búng, rồi hai anh em chạy tuốt về nhà. Bữa sau Ba nó đến mắng vốn. Ba nó nói: hai anh em tôi ý đồng đánh con ổng. Ba tôi chỉ giả là cho qua chuyện. Sau đó Ba tôi hỏi đầu đuôi gốc ngọn. Anh chỉ nói: “Con hồng muốn quánh nhau với nó. Con chỉ muốn yên thôi mà nó hồng cho yên. Hồng quánh hồng được!”

Lớn lên, hai anh em cùng học chung trường Petrus Trương Vĩnh Ký. Anh học trước tôi hai lớp. Không biết bao nhiêu lần anh bị buộc phải đánh nhau với mấy thằng bạn học hay ăn hiếp anh, tôi đều nhào vô ăn thua đủ, đến nỗi phải bị gọi lên văn phòng, thầy Tổng giám thị hỏi: “Sao hai anh em tụi bây quánh nó?”

Tôi trả lời: “Tại nó ăn hiếp anh con”.

Còn anh Nhiên tôi thì lại nói: “Con hồng muốn quánh nhau với nó. Con chỉ muốn yên thôi mà nó hồng cho yên. Hồng quánh hồng được.”

Một chiều, tan học, từ trong lớp tôi tà tà ra nhà giữ xe đạp bên hông trường để anh Nhiên chở tôi về. Trận đánh lộn mới vừa tan. Cái thằng học cùng lớp với anh, cái thằng vừa mới đánh anh, đã chạy mất tiêu. Mấy thằng khác chỉ bàng quan thản nhiên đứng nhìn, không nói, không can ngăn gì hết; có đứa còn nhẩn tâm hò reo inh ỏi trong khi anh Nhiên tôi bị đánh chảy máu mũi và bị bầm tím một bên mắt.

Tôi tức mình quá, vừa giận vừa thương anh, nên cự nự: “Sao anh không đợi tui ra rồi hãy quánh?” Tôi xé một tờ giấy tập, vò cho nhàu, mềm, chậm máu mũi cho anh. Tôi giận mình sao lại tà tà ra trể. Tôi giận mấy thằng kia chỉ khoanh tay đứng nhìn, không làm gì hết, mà còn khoái chí đứng xem một đũa hung hăng, mạnh bạo bức hiếp một người thể cô yếu đuối. Tôi giận luôn cả anh nên suốt đường về, tôi không thèm nói với anh lấy một câu.

Về nhà má tôi nấu nước sôi, pha muối, thấm vào hai miếng bông gòn, miếng thì lau máu mũi cho anh, miếng thì chậm lên con mắt bị bầm.

Tôi thì đi tới, đi lui, hậm hực nói: “Lần sau anh đợi tui ra tới rồi hãy quánh. Anh với tui cho nó một trận để cho nó bỏ cái tật cà khịa.”

Anh nằm trên chiếc đi-văng, nhìn lên trần nhà bằng một con mắt, có vẻ suy nghĩ lung lăm, rồi lảm bảm: “Mình hông muốn quánh nhau với nó. Mình chỉ muốn yên thôi mà nó hông cho yên. Hông quánh hông được!”

Năm 1968, khi anh đang học Đệ nhứt, thì Tổng công kích Tết Mậu Thân bùng nổ. Hình ảnh con nít, bà già chết cong queo trong lửa đạn, nhà cửa tan hoang cháy làm anh xúc động. “Mình hông muốn quánh nhau với nó. Mình chỉ muốn yên thôi mà nó hông cho yên. Hông quánh hông được!”

Anh trầm ngâm, ít nói hẳn đi; suy nghĩ gì lung lăm: phải làm một cái gì đó. Phải làm một cái gì đó là: bỏ học giữa chừng năm Đệ nhứt, không thi Tú tài hai và đăng lính.

Ba năm sau, năm 1971, anh Nhiên tôi tử trận ở Quảng Trị. Xác anh được mang về Huế, bỏ vô hòm kẽm, cò chì, đưa lên máy bay chở về Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa.

Ba Má tôi nhận tin báo tử. Chỉ một đêm chờ sáng, lên nhận xác anh Nhiên mà tôi thấy Ba, Má tôi già hóp, gầy sòm hẳn đi.

Anh Nhiên tôi chết trẻ, hai mươi hai tuổi, chưa lập gia đình, chưa vợ, chưa con. Vì không có vợ, con nên không có ai để chít cho anh một vành khăn tang trắng. Ngược lại, theo phong tục mà ông Ngoại tôi biểu: trên đầu chiếc quan tài của anh Nhiên tôi có một vành khăn tang trắng dành cho anh để tang cho Ba Má.

Trước giờ di quan, ông ngoại tôi cầm cây roi bằng nhánh cây dâu giá giá lên đầu chiếc quan tài của anh giả bộ làm như đánh, để trị anh tội bất hiếu: chết trước khi Ba Má mình qua đời.

Ba tôi đang đứng kê bên, đột nhiên đôi mắt hẳn lên tia lửa cuồng nộ, giằng lấy cây roi dâu trong tay ông Ngoại, bẻ làm hai quãng xuống đất, rồi giận dữ nói: “Thằng Nhiên, nó chết trận, nó đền nợ nước. Nó có tội gì đâu? Sao Ba lại đánh nó?”

Tôi có một người anh tử trận.

Anh là:

*Cố Trung úy Đoàn Xuân Nhiên
Đại đội 1 – Tiểu đoàn 6 TQLC – “Thần ưng cảm tử”*

*Đoàn Xuân Thu,
Melbourne*

*Nguồn: Internet eMail by **nghiem nguyen chuyển***

*Đăng ngày Chúa Nhật, April 28, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*